

še vendar le tudi za nobenega posestnika ni tako velika nesreča in žalost, kakor zgoraj omenjene, ki jih smrt napravi s svojo koso. Vsak posestnik mora si dobro tudi to pred očmi imeti, da je ta njiva, katero je železnica zdaj Petru vzela le mimogredé, morebiti še le samo nekoliko let njegova lastnina, potem pa pride Pavlu v roke, ta pa niti ne misli ali pa celo ne vé, da je ta del sedanje železnice nek-daj in še le pred kratkim bil najboljši kos posestva njegovega predhodnika, in se veselil, da ima železno cesto blizo. Le gola nepremišljenost in neobzirna sebičnost zoperstavlja se v sedanjem času železnemu plugu in železni cesti.

Kaj vse so si prizadevali poprej Radgončani, Bistričani, Varaždinci, da jim ne pride železnica blizo; ko pa pretečejo neka leta, koliko potov, prošenj, truda in stroška jih je pozneje stala kratkovidnost in trma poprejšnjih let! Kako pa so zdaj Radgončani železnice veselili, kako se pri nji dobro počutijo, kako se debelijo in mastijo, posebno dokler se dalje ne zazida! In prav ta sebičnost je vzrok, zakaj pregovarjajo nekateri izmed njih vas kmete, da se branite železnice in nastavljaajo si svoje ptiče v Orehovcih in po drugih kotih, da vam pojejo Radgonsko pesem. Vi pa, dragi moji okrajani, ne dajte se motiti, ne idite jim v past, na vodicu in račila, da vas ne bodo vaši sini zavoljo kratkovidnosti še v grobu zmerjali, marveč odprite onim vrata in okna, ki bi vas hujskali proti sedanjemu okrajnemu zastopu, češ: ta nam je zaradi železnice spravil 20.000 gold. dolga. Za zdaj toliko; drugoč še nekaj boljše na tenko. Ž.

Priproste misli o narodnosti in kmetski izobrazbi.

(Konec.)

Ko bi bilo ljudstvo n ravn o izobraženo, v pravem pomenu te besede, bi ne bilo strašnih kletev, pobojev, pijančevanja, vlačugarstva, surovega obnašanja in družih hudobij; vladala bi krščanska krepost in bratovska ljubezen; z eno besedo: tužna zemlja bi se premenila v vrt pravega veselja in zadovoljnosti. Iz nevednosti in dušne slepote pa pride, da je človeštvo večidel popolnoma v materijalizem zakopano, da nima drugega namena, kakor edino skrbeti za obstanek tega začasnega življenja, za posvetno čast in premoženje, in tako zaslepljeno drvi v večno pogubo. Iz navedenih razlogov je torej razvidno, da krščanska omika je neprecenljiva dobrota za kmetski stan in vsak domoljub si pridobi velike zasluge, kateri po svoji moči pripomore k izobrazbi kmetskega ljudstva.

Kakor pa je n ravn a prosveta ali izomika velika sreča in dobrota za človeka, istotako mu je pa novodobna, mestna ali brezverna omika

v resnici silnó nevarna in pogubljiva. Ako člo vek opazuje in premišljuje mestno življenje pač sme po pravici reči: take omike nas Bo, varuj! Kaj pomaga človeku, ako si pridobi vs svetovno znanost in učenost, ako pa pri ten pozabi na Boga in na prihodnje večno življenje. Vsa učenost je puhla, ostudna in ničvredna ako ni združena z duhom sv. vere in pa s pri prostostjo. Velike ljubezni in največjega srušovanja so vredni možje, pri katerih je združena večnost, vera, blagodušnost in pa priprostost ali ponižnost, oni so najlepši vzori človeštva. Žalibog pa mnogoteri izobraženi ljudje mislijo v svojej ošabnosti in napuhu, da se ločijo, kakor bogovi, od družih priprostih ljudi, in vendar so v moralnem oziru največji reveži. Kdor ima po božji milosti več duševnih zmožnosti, tak bi pač moral biti zato Bogu hvaležen ter jih v dobro porabljeti, nikakor pa ne biti napuhjen in prevzetan ter zaničljivo prezirati druge priproste ljudi.

Napuh je strašna gnjusoba in največja nesreča za človeka, ker takemu Bog le redko kedaj da milost spoznanja in zato je večno izgubljen. Kako veselo bi bilo življenje, ko bi ljudje poleg učenosti imeli ljubo priprostost, ne bilo bi take razlike med kmetom in gospodom. Uboji kmet se kar strahú trese, kedar ima opraviti s kakim mogočnim uradnikom, osobito če je ta nemško-liberalnega duha. Rudostno pa smem priznati, da narodni uradniki, advokati in trgovci so veliko bolj prijazni, blagodušni in potrpežljivi do kmeta, kakor pa nemškutarji in liberalci. Zatoraj je vsak kmet silno neumen in bedast, kateri podpira, na kateri koli način, ohole sovražnike in izdajalce slovenskega naroda. Kako potrebna je tedaj kmetu omika in narodna zavednost, da bo vedel, kaj se pravi: „Svoji k svojim“, potem bi ne sedel več tujec pri obloženi mizi, domačin pa za vratmi sline požiral. Gospodstvo nemškutarskih velikašev bi bilo kmalo pri kraji. Pa naj zadostuje o tej stvari.

Da pridem zopet na prvotni namen tem črticam, še dostavim: Po mojih mislih nikakor ne škoduje, če se kmet o prostem času z literaturo in politiko peča, samo da le pri tem svojih dolžnosti pri gospodarstvu in družini ne zanemari. Ako umno gospodari in v redu živi, ob delavnih dnevih pridno dela, ob nedeljah po božji službi pa knjige in časopise prebira, da si blaži um in srce, je pač lahko časn o in večno srečen. D—č.

Gospodarske stvari.

Slezeno in njegovo unetje.

Vsak ud na živinskem truplu ima svoje opravilo in če ga živinče nima ali če vzboli